

200703445/1.

Datum uitspraak: 18 december 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/37910 van de rechtbank 's-Gravenhage
van 12 april 2007 in het geding tussen:

en

appellant.

1. Procesverloop

Bij besluit van 19 mei 2005 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van
(hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 1 augustus 2006 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 12 april 2007, verzonden op 20 april 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage (hierna: de rechtbank) het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een nieuw besluit op bezwaar neemt. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 16 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv), indien het een vreemdeling betreft, voor wie het, gelet op diens gezondheidstoestand, niet verantwoord is om te reizen.

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de wet, afgewezen, indien de desbetreffende vreemdeling niet over een geldige mvv beschikt.

Ingevolge het vierde lid kan de minister het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (hierna: de hardheidsclausule).

Uit de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling (TK 1999-2000, 26 732, nr. 7, p. 108-109) blijkt dat de daarin aan de minister verleende bevoegdheid discretionair van aard is en beperkt van omvang. Gevallen, waaromtrent is voorzien dat het zogenoemde mvv-vereiste niet zal worden tegengeworpen, zijn bij en krachtens artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 van dat vereiste uitgesloten, zodat toepassing van de hardheidsclausule beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die bij het tot stand komen van de regelgeving niet zijn voorzien.

2.2. Volgens paragraaf B1/1.2.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), ten tijde van belang, wordt voor de toepassing van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 onderzocht of de desbetreffende vreemdeling in staat is naar zijn land van herkomst te reizen en in staat kan worden geacht daar de behandeling van een door hem in te dienen aanvraag om verlening van een mvv af te wachten en worden omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van medische zorg in het land van herkomst of bestendig verblijf betreffen, niet betrokken bij de beoordeling.

Volgens paragraaf B1/2.2.1 van de Vc 2000, ten tijde van belang en voor zover thans van belang, is in ieder geval geen sprake van een zeer uitzonderlijk geval dat tot toepassing van de hardheidsclausule aanleiding geeft, indien de desbetreffende vreemdeling stelt dat noodzakelijke medische behandeling aan terugkeer, teneinde een mvv te verkrijgen, naar het land van herkomst in de weg staat, maar niet heeft aangetoond dat sprake is van een medische noodsituatie.

Volgens paragraaf B8/3.3 van de Vc 2000, ten tijde van belang, kan de hardheidsclausule worden toegepast, indien wordt voldaan aan de vereisten voor het verlenen van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "vanwege medische noodsituatie". Bij de beoordeling van zodanige vergunningaanvraag wordt volgens paragraaf B8/4 van de Vc 2000, ten tijde van belang - samengevat weergegeven - de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het herkomstland niet betrokken.

2.3. In de enige grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat - samengevat weergegeven - de minister in strijd heeft gehandeld met artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) en het besluit van 1 augustus 2006 een deugdelijke motivering ontbeert, omdat hij zich niet zonder meer op basis van de adviezen van het Bureau Medische Advisering (hierna: het BMA) van 6 april 2006 en 19 juli 2006 op het standpunt heeft kunnen stellen dat van de vreemdeling kan worden gevergd zich naar Iran of Pakistan te begeven teneinde daar een mvv aan te vragen en in afwachting daarvan aldaar te blijven, nu niet is gebleken dat is gegarandeerd dat de vreemdeling, afkomstig uit Afghanistan, wordt toegelaten tot die landen, laat staan dat de medische voorzieningen in die landen voor hem toegankelijk zullen zijn, en het niet duidelijk is hoelang hij in één van die landen dient te verblijven. Volgens de staatssecretaris heeft de rechtbank door aldus te overwegen miskend dat uit voormelde adviezen van het BMA volgt dat het achterwege blijven van behandeling niet op korte termijn zal leiden tot een medische noodsituatie, dat het niet aan hem is om te onderzoeken of de vreemdeling in een van de buurlanden van Afghanistan een mvv zou kunnen aanvragen en dat hij, door het besluit op bezwaar te baseren op die adviezen, waarbij de ernst van de ziekte van de vreemdeling is betrokken, zorgvuldig heeft gehandeld en het besluit op bezwaar voldoende draagkrachtig heeft gemotiveerd.

2.3.1. In het besluit van 1 augustus 2006 heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat - samengevat weergegeven -, gelet op de adviezen van het BMA van 6 april 2006 en 19 juli 2006, niet aannemelijk is dat het

voor de vreemdeling vanwege zijn gezondheidstoestand onverantwoord is om te reizen, zodat artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 in dit geval niet van toepassing is en dat hij geen aanleiding ziet voor toepassing van de hardheidsclausule.

2.3.2. Uit voormelde adviezen van het BMA volgt, voor zover thans van belang, dat de vreemdeling kan reizen, dat in Iran en Pakistan behandelingsmogelijkheden beschikbaar zijn en dat het uitblijven van behandeling niet zal leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn. De volledigheid en de juistheid van die adviezen is niet in geschil. Gelet hierop heeft de rechtbank ten onrechte niet onderkend dat de minister zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat het beroep van de vreemdeling op voormeld artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, niet kan slagen en hij geen aanleiding heeft hoeven zien voor het oordeel dat van de vreemdeling niet kan worden gevergd zich naar Iran of Pakistan te begeven teneinde daar een mvv aan te vragen en in afwachting daarvan aldaar te blijven. In dat kader wordt, anders dan de rechtbank heeft overwogen, gelet op het hiervoor onder 2.2. vermelde beleid, het antwoord op de vraag of de vreemdeling feitelijk toegang heeft tot medische zorg in het land van herkomst of bestendig verblijf niet bij de beoordeling betrokken.

Nu uit de desbetreffende adviezen van het BMA volgt dat het uitblijven van behandeling niet zal leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn en, anders dan de rechtbank heeft overwogen, het aan de vreemdeling is om aannemelijk te maken dat hij in Iran noch in Pakistan zal worden toegelaten om aldaar een mvv aan te kunnen vragen en hij daarin niet is geslaagd, heeft de minister zich voorts in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat geen aanleiding bestaat om de vreemdeling op grond van de hardheidsclausule van het mvv-vereiste vrij te stellen. In dit kader wordt de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg volgens het door de minister gevoerde beleid, ten tijde van belang, evenmin bij de beoordeling betrokken. Dat niet duidelijk is hoelang de vreemdeling in Iran of Pakistan dient te verblijven, is onder deze omstandigheden niet van betekenis. Gelet op het vorenstaande bestaat, anders dan de rechtbank heeft overwogen, geen grond voor het oordeel dat de minister in strijd heeft gehandeld met artikel 3:2 van de Awb en de beslissing op bezwaar een deugdelijke motivering ontbeert.

De grief slaagt.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 1 augustus 2006 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, in zoverre daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.5. In beroep heeft de vreemdeling aangevoerd dat, zo begrijpt de Afdeling, de verplichting om zich naar Iran of Pakistan te begeven om daar een mvv-aanvraag in te dienen en in afwachting daarvan aldaar te blijven schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) oplevert.

2.5.1. Blijkens de arresten van het Europees Hof voor de rechten van de mens (hierna: het EHRM) van 2 mei 1997 in zaak nr. 146/1996/767/964, (RV 1997, 70) en 6 februari 2001 in zaak nr. 44599/98, (JV 2001/103) kan uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon, onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land, waarnaar wordt uitgezet, leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 8 november 2005 in zaak nr. 200507278/1; JV 2005/477), blijkt uit deze arresten dat van zulke uitzonderlijke omstandigheden slechts sprake kan zijn, indien de desbetreffende vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium.

Nu de vreemdeling niet met medische verklaringen of anderszins heeft aangetoond dat de ziekte waaraan hij lijdt zich in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium bevindt en dit evenmin blijkt uit de adviezen van het BMA van 6 april 2006 en 19 juli 2006 is geen sprake van uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de arresten van het EHRM van 2 mei 1997 en 6 februari 2001. Het beroep op artikel 3 van het EVRM kan derhalve niet slagen.

2.6. Voorts heeft de vreemdeling in beroep aangevoerd dat, zo begrijpt de Afdeling, de verplichting om zich naar Iran of Pakistan te begeven om daar een mvv-aanvraag in te dienen en in afwachting daarvan aldaar te blijven, terwijl aan alle overige voorwaarden voor de gevraagde verblijfsvergunning wordt voldaan, getuigt van onevenredige hardheid en zich niet verdraagt met het bepaalde in artikel 8 van het EVRM.

2.6.1. Zoals de Afdeling heeft overwogen bij uitspraak van 9 november 2007 in zaak nr. 200702675/1, www.raadvanstate.nl, zal het tegenwerpen van het mvv-vereiste in een concreet geval slechts in uitzonderlijke gevallen schending van artikel 8 van het EVRM opleveren, nu de uit het mvv-vereiste voortvloeiende verplichting Nederland te verlaten in beginsel slechts tijdelijk van aard is. Hetgeen de vreemdeling heeft aangevoerd geeft geen aanleiding voor de conclusie dat de minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat het stellen van het mvv-vereiste in onderhavige zaak geen schending van artikel 8 van het EVRM oplevert.

2.7. Gelet op het vorenstaande zal de Afdeling het door de vreemdeling tegen het besluit van 1 augustus 2006 ingestelde beroep ongegrond verklaren.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 12 april 2007 in zaak nr. 06/37910;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Leden, in tegenwoordigheid van mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

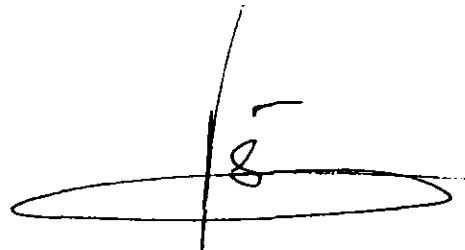
w.g. Zwemstra
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 18 december 2007

91-534.

Verzonden: 18 december 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
sector bestuursrecht
vreemdelingenkamer, enkelvoudige kamer

UITSpraak
ingevolge artikel 8:77 Algemene wet bestuursrecht

Reg.nr : AWB 06/37910 BEPTDN

Inzake : eiser, V-nummer
 woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde,
 mr. C.A. Willemsen-de Vries, advocaat te Alphen aan den
 Rijn

tegen : de Staatssecretaris van Justitie, verweerder, gemachtigde
 mr. L.R. Reesink, ambtenaar ten departemente.

I. PROCESVERLOOP

1. Eiser, geboren op , bezit de Afghaanse nationaliteit. Hij verblijft sedert 8 mei 2000 als vreemdeling in Nederland. Bij schrijven van 28 juli 2004 heeft hij een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), met als doel "verblijf bij echtgenote". Op deze aanvraag is door verweerder op 19 mei 2005 afwijzend beslist. Eiser heeft tegen dit besluit een bezwaarschrift ingediend. Op 1 augustus 2006 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

2. Bij schrijven van 4 augustus 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en een verweerschrift ingediend.

3. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 13 maart 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig de tolk F. Flippo-Waasa.

II. OVERWEGINGEN

1. In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen omdat eiser niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv), niet een van de vrijstellingsgronden van artikel 17 Vw 2000 of artikel 3.71, tweede lid,

Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) van toepassing is en er voorts geen gronden zijn toepassing te geven aan artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000 (de hardheidsclausule).

Op basis van het door Bureau Medische Advisering (BMA) uitgebracht advies acht verweerder eiser in staat om, nu in Afghanistan op dit moment geen mvv kan worden aangevraagd, naar Pakistan dan wel Iran te reizen en aldaar de beslissing op een daar in te dienen aanvraag voor een mvv af te wachten.

3. Eiser stelt zich op het standpunt dat verweerder ten onrechte geen toepassing heeft gegeven aan genoemde hardheidsclausule. Eiser is van mening dat Nederland het meest aangewezen land is voor het ondergaan van medische behandeling. Daartoe heeft hij aangevoerd dat hij zich niet kan verenigen met de conclusie dat medische behandeling mogelijk is in Iran of Pakistan. Daarbij is het nog de vraag of hij in die landen rechtmatig kan verblijven. Eiser is volledig geïntegreerd in Nederland en onderhoudt gezinsleven met zijn Nederlandse echtgenote. Eiser doet een beroep op artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

4. Artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 niet wordt afgewezen wegens het ontbreken van een machtiging tot voorlopig verblijf, indien het voor de vreemdeling gelet op zijn gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen.

In hoofdstuk B1/1.2.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000), is bepaald dat hiertoe beoordeeld dient te worden of de vreemdeling in staat is om naar zijn land van herkomst of bestendig verblijf te reizen en in staat kan worden geacht daar de behandeling van de mvv-aanvraag af te wachten.

Ingevolge het vierde lid van artikel 3.71 Vb 2000 kan verweerder afzien van afwijzing van de aanvraag wegens het niet beschikken over een mvv, voor zover afwijzing op die grond naar het oordeel van verweerder zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (hardheidsclausule).

Blijkens hoofdstuk B1/2.2.1 van de Vc 2000 zal van de bevoegdheid om de hardheidsclausule toe te passen slechts in zeer bijzondere gevallen gebruik worden gemaakt.

5. Op respectievelijk 6 april en 19 juli 2006 heeft het BMA advies uitgebracht. In eerste instantie is geoordeeld dat behandeling in eisers land van herkomst, Afghanistan, mogelijk is. Nu echter in Afghanistan geen Nederlandse (consulaire) post aanwezig is, waar eiser een aanvraag tot verlening van de mvv zou kunnen indienen, en verweerder zich op het standpunt stelt dat eiser zich voor zijn aanvraag tot de Nederlandse vertegenwoordiging in Iran of Pakistan kan wenden, is beoordeeld of eiser in die landen ook een behandeling kan ondergaan. Hieruit komt naar voren dat behandeling voor eisers klachten in Iran mogelijk is en medicatie beschikbaar en dat behandelingsmogelijkheden in Pakistan beperkter zijn en medicatie niet overal gegarandeerd. Eiser wordt in staat geacht om te reizen en het uitblijven van behandeling zal naar verwachting niet op korte termijn tot een medische noodsituatie leiden. Verweerder heeft de bestreden beschikking op deze adviezen gebaseerd. Niet is echter gebleken of eisers toelating tot genoemde landen, gezien zijn Afghaanse nationaliteit, is gegarandeerd, laat staan of de medische voorzieningen in die landen voor

hem toegankelijk zullen zijn. Ook niet duidelijk is hoe lang een en ander mogelijk zal gaan duren. Gelet op de ernst van de ziekte van eiser is de rechtbank van oordeel dat verweerder in het onderhavige geval uiterste zorgvuldigheid dient te betrachten, welke zorgvuldigheid tot uitdrukking dient te komen in een voldoende draagkrachtig gemotiveerde beslissing. Verweerders motivering dat een medische noodsituatie niet hoeft te ontstaan, dat de klachten in Iran en Pakistan behandeld kunnen worden en dat eiser niet heeft aangetoond dat hij niet tot die landen zal worden toegelaten, is naar het oordeel van de rechtbank in het licht van het vorenstaande onvoldoende draagkrachtig.

6. Gezien het hiervoor overwogene is de rechtbank van oordeel dat het bestreden besluit berust op een ondeugdelijke motivering en niet met de benodigde zorgvuldigheid tot stand is gekomen, zodat het wegens strijd met de artikelen 3:2 en 7:12 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) vernietigd dient te worden. Het beroep is derhalve gegrond.

7. De rechtbank ziet in dit geval aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, Awb te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,- (1 punt voor het beroepsschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een waarde per punt van € 322,- en een wegingsfactor 1).

III. BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

1. verklaart het beroep gegrond;
2. vernietigt het bestreden besluit;
3. bepaalt dat verweerder een nieuw besluit op het bezwaarschrift neemt;
4. veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 644,- onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden (Ministerie van Justitie) als rechtspersoon die deze kosten aan eiser dient te vergoeden;
5. gelast dat de Staat der Nederlanden als rechtspersoon het door eiser betaalde griffierecht ad € 141,- vergoedt.

Aldus gedaan door mr. E. Kouwenhoven en in het openbaar uitgesproken op 12 april 2007, in tegenwoordigheid van C.A.Y. Morison-Libourel, griffier.

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. (Nadere informatie www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op: 20 APR. 2007

Voor copie conform
De griffier van de rechtbank 's-Gravenhage

Sector bestuursrecht

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN

16 MEI 2007

ZAAKNR. 260703445

AAN:

BEHANDELD: DD: PAR:

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Staatssecretaris van Justitie
te 's-Gravenhage,
appellant,
gemachtigde: mr. W.B. Klaus,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage,
van 12 april 2007
met kenmerk Awb 06/37910

Inzake:
met kenmerk 0005.12.8021,
aan te duiden als verweerder,
gemachtigde: mr C.A. Willemsen-de Vries,
advocaat te Alphen aan den Rijn

Proces
Procesvertegenwoordiging

Bordewijklaan 62
2591 XR Den Haag

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

mr. W.B. Klaus
070 7794167

1 Inleiding

De Staatssecretaris van Justitie komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te 's-Gravenhage van 12 april 2007, verzonden op 20 april 2007, met kenmerk 06/37910 (productie), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 1 augustus 2006 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen een nieuw besluit te nemen op het bezwaarschrift en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

- 2.1 Verweerder heeft op 28 juli 2004 een aanvraag ingediend om wijziging van de beperking van een verblijfsvergunning regulier naar 'verblijf bij echtgenote' onder gelijktijdige verlenging van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning. Deze aanvraag is door de Staatssecretaris behandeld als een eerste aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'verblijf bij echtgenote'.
- 2.2 Bij beschikking van 19 mei 2005 is deze aanvraag afgewezen. Hiertegen heeft verweerder op 13 juni 2005 bezwaar gemaakt.
- 2.3 Bij beschikking van 1 augustus 2006 is het bezwaar ongegrond verklaard. Hiertegen heeft verweerder op 4 augustus 2006 beroep ingesteld. Tevens heeft verweerder een aan dit beroep connex verzoek om een voorlopige voorziening ingediend.
- 2.4 Het beroep heeft geleid tot de thans bestreden uitspraak. Het verzoek om een voorlopige voorziening is bij separate uitspraak niet-ontvankelijk verklaard.

3 Standpunt van de Staatssecretaris

- 3.1 De Staatssecretaris is van oordeel dat het besluit van 1 augustus 2006 rehtens juist is. Met het oog daarop had het beroep tegen dit besluit ongegrond dienen te worden verklaard.
- 3.2 De Staatssecretaris heeft één grief tegen de uitspraak.

Grief

- 3.3 De rechtbank overweegt in rechtsoverweging II.5 op pagina's 2 en 3 van de bestreden uitspraak:

"Niet is echter gebleken of eisers toelating tot genoemde landen, gezien zijn Afghaanse nationaliteit, is gegarandeerd, laat staan of de medische voorzieningen in die landen voor hem toegankelijk zullen zijn. Ook niet duidelijk is hoe lang een en ander mogelijk zal gaan duren. Gelet op de ernst van de ziekte van eiser is de rechtbank van oordeel dat verweerder in het onderhavige geval uiterste zorgvuldigheid dient te betrachten, welke zorgvuldigheid tot uitdrukking dient te komen in een voldoende draagkrachtig gemotiveerde beslissing. Verweerders motivering dat een medische noodsituatie niet hoeft te ontstaan, dat de klachten in Iran en Pakistan behandeld kunnen worden en dat eiser niet heeft aangetoond dat hij niet tot die landen zal worden toegelaten, is naar het oordeel van de rechtbank in het licht van het vorenstaande onvoldoende draagkrachtig."

- 3.4 Op de hiervoor genoemde en bestreden overweging van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen II.6 en II.7 op pagina 3. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

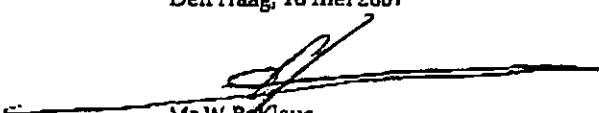
4 Toelichting op de grief

- 4.1 De Staatssecretaris stelt voorop op dat uit de BMA-adviezen van 6 april 2006 en van 19 juli 2006 naar voren komt dat het uitblijven van behandeling van eisers klachten niet tot een medische noodsituatie op de korte termijn zal leiden.
- 4.2 Onderhavige zaak verschilt daarom niet wezenlijk van zaken zonder medische aspecten waarbij in een buurland een mvv moet worden aangevraagd. In dergelijke zaken is het aan de vreemdeling om aannemelijk te maken dat hij niet tot de buurlanden zal worden toegelaten – het is niet aan de Staatssecretaris om te onderzoeken of de vreemdeling een mvv in de buurlanden kan aanvragen. De Staatssecretaris wijst in dit kader op de uitspraak van Uw Afdeling van 30 november 2005 (200505315/1). Naar de mening van de Staatssecretaris heeft de rechtbank het uitgangspunt dat het aan de vreemdeling is om aannemelijk te maken dat hij niet tot de buurlanden zal worden toegelaten miskend door te overwegen dat niet is gebleken dat verweerders toelating tot Iran en Pakistan is gegarandeerd en deze overweging te betrekking in haar oordeel over de draagkrachtigheid van de motivering van de bestreden beschikking.
- 4.3 Daarnaast heeft de rechtbank naar de mening van de Staatssecretaris, door te overwegen dat gelet op de ernst van de ziekte van verweerder de Staatssecretaris in het onderhavige geval (waarin de rechtbank kennelijk, en naar de mening van de Staatssecretaris, gelet op het hierboven onder 4.1 en 4.2 opgemerkte, ten onrechte, van belang acht dat niet is gebleken of verweerders toelating tot Iran en Pakistan gegarandeerd is en evenmin is gebleken of de medische voorzieningen in die landen voor verweerder toegankelijk zullen zijn, terwijl "niet duidelijk is hoe lang een en ander mogelijk zal gaan duren") uiterste zorgvuldigheid dient te betrachten en dat de motivering dat een medische noodsituatie niet hoeft te ontstaan, dat de klachten in Iran en Pakistan behandeld kunnen worden en dat verweerder niet heeft aangetoond dat hij niet tot die landen zal worden toegelaten onvoldoende draagkrachtig is, miskend dat de zorgvuldigheid van het handelen van de Staatssecretaris besloten ligt in en gewaarborgd wordt door het door de Staatssecretaris gevoerde beleid. Immers, de Staatssecretaris voert in het geval van een onder medische behandeling staande vreemdeling die zonder over een mvv te beschikken een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier indient het beleid dat een advies aan het BMA wordt gevraagd en dat niet op de aanvraag wordt beslist zonder dit advies. De ernst van de ziekte van de vreemdeling wordt door het BMA betrokken in zijn advies. Hiermee is de zorgvuldigheid van het handelen van de Staatssecretaris ten aanzien van de ernst van de ziekte in principe gegarandeerd. De Staatssecretaris merkt hierbij op dat de rechtbank in onderhavige zaak niet heeft overwogen dat het vorenbedoelde beleid in het algemeen niet zorgvuldig is, niet heeft overwogen dat de Staatssecretaris ten onrechte niet conform dit beleid heeft gehandeld en evenmin heeft overwogen dat er concrete aanknopingspunten bestaan om te twijfelen aan de juistheid of volledigheid van het BMA-advies. Daarom is de Staatssecretaris van mening dat hij in onderhavige zaak zorgvuldig heeft gehandeld en dat de aan de bestreden beschikking ten grondslag gelegde motivering voldoende draagkrachtig is.
- 4.4 Gelet op al het voorgaande heeft de rechtbank het beroep ten onrechte gegrond verklaard.

5. Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 1 augustus 2006 ingestelde beroep.

Den Haag, 16 mei 2007

Mr W.B. Klaus,
Gefachtigde

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Staf Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 30120
2500 GC DEN HAAG
telefoon 070 - 779 4927
telefax 070 - 779 4709